

- 2) W jakim stopniu powyższe oświadczenia można uważać za „fakty, które nasuwają przypuszczenie o zaistnieniu bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji” w rozumieniu art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE [...] z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy jeżeli chodzi o pozwanego S.C. Fotbal Club Steaua București S.A?
- 3) W jakim stopniu występuje „probatio diabolica” jeżeli w sprawie przerzucony zostaje ciężar dowodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy a od pozwanego S.C. Fotbal Club Steaua București S.A wymaga się wykazania, iż nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania, a w szczególności, że orientacja seksualna nie ma wpływu na zatrudnienie?
- 4) Czy brak możliwości wymierzenia w sprawach o dyskryminację kary za wykroczenie w formie grzywny po upływie sześciomiesięcznego terminu przedawnienia biegnącego od dnia popełnienia czynu zgodnie z art. 13 ust. 1 dekretu rządu nr 2/2001 w sprawie wykroczeń jest sprzeczny z art. 17 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy biorąc pod uwagę, że sankcje w przypadkach dyskryminacji muszą być muszą być skuteczne, proporcjonalne i dolegliwe?

(¹) Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 17 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Minh Khoa Vo

(Sprawa C-83/12)

(2012/C 126/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Minh Khoa Vo

Druga strona: Der Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 21 i art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy, „KW”) (¹), regulujące wydanie i unieważnienie wizy jednolitej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wynikającej z przepisów krajowych karalności przemytu cudzoziemców w

przypadkach, w których przemycane osoby posiadają wprawdzie wizę, ale uzyskały ją wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd właściwego organu innego państwa członkowskiego co do rzeczywistego celu podróży?

(¹) Dz.U. L 243, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Roermond (Niderlandy) w dniu 20 lutego 2012 r. — Postępowanie karne przeciwko Jibrilowi Jaoo

(Sprawa C-88/12)

(2012/C 126/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Roermond.

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Jibril Jaoo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4.17a Vreemdelingenbesluit 2000 jest niezgodny z zakazem przeprowadzania odpraw granicznych w rozumieniu art. 20 kodeksu granicznego Schengen, względnie z zakazem kontroli mających skutek równoważny z odprawą graniczną w rozumieniu 21 kodeksu granicznego Schengen (¹)?
- 2) Jeżeli tak, to czy mogą powoływać się na to również osoby niebędące obywatelami UE, względnie osoby niemające dokumentu pobytowego ważnego w jednym z państw członkowskich UE?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-90/12)

(2012/C 126/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Simonsson i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niepodjęcie odpowiednich środków niezbędnych do zastosowania się do art. 5 oraz 6 rozporządzenia (WE) nr. 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji a takich środkach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tychże artykułów przedmiotowego rozporządzenia;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 5 rozporządzenia 847/2004 zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia „podziału praw przewozowych między kwalifikującymi się unijnymi przewoźnikami lotniczymi na podstawie niedyskryminującej i przejrzystej procedury”. Ponadto według art. 6 tego samego rozporządzenia państwa członkowskie zobowiązane są bezzwłocznie poinformować Komisję w sprawie procedur stosowanych do celów art. 5. Komisja zaś publikuje owe procedury w dzienniku Urzędowym. Przeprowadzenie procedur, o których mowa w tych przepisach jest uwarunkowane przyjęciem odpowiedniego rozporządzenia wykonawczego przez ministra właściwego do spraw transportu. Rozporządzenie to nie zostało jeszcze podjęte w momencie składania niniejszej skargi, a w każdym razie, władze polskie nie przekazały Komisji informacji na ten temat. W tej sytuacji, Komisja zakłada, że przeprowadzenie procedur przewidzianych w art. 5 rozporządzenia 847/2004 i odpowiednie powiadomienie Komisji na podstawie art. 6 tegoż rozporządzenia nie jest możliwe, gdyż brak jest w polskim ustawodawstwie odpowiednich przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s.7

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2011 r. w sprawie T-237/10 Louis Vuitton Malletier przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2012 r. przez Louis Vuitton Malletier

(Sprawa C-97/12 P)

(2012/C 126/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Louis Vuitton Malletier (przedstawiciele: P. Roncaglia, G. Lazzeretti, M. Boletto, E. Gavuzzi, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Friis Group International ApS

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono nim skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie na zaskarżoną decyzję a tym samym stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim unieważniono zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 3693116 w odniesieniu do „urządzeń i przyrządów optycznych, w tym okularów, okularów przeciwsłonecznych, futerałów na okulary” należących do klasy 9, „szkatulek na biżuterię z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych” należących do klasy 14 oraz „toreb podróżnych, kompletów podróżnych (wyroby skórzane), kufrów i toreb podróżnych, podróżnych toreb na ubranie, kuferków na kosmetyki, plecaków, toreb na ramię, torebek, aktówek, etui na dokumenty oraz teczek skórzanych, futerałów, portfeli, portmonetek, etui na klucze, oprawkę na dokumenty” należących do klasy 18;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez Louis Vuitton Malletier S.A. w ramach niniejszego postępowania;
- obciążenie Friis Group International ApS kosztami postępowania poniesionymi przez Louis Vuitton Malletier S.A. w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie ma na celu wykazanie, że Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ w związku z tym, że uznał, że bezwzględna podstawa odmowy określona w tymże przepisie znajduje zastosowanie do zgłoszenia graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 3693116 (zwanego „FERMOIR S”) w odniesieniu do wszystkich objętych nim towarów należących do klas 9, 14 i 18 z wyjątkiem „wyrobów jubilerskich, w tym pierścionków, kółek do kluczy, klamer oraz kolczyków, spinek do mankietów, bransoletek, breloczków, broszek, naszyjników, spinek do krawatów, ozdób, medalionów; przyrządów zegarmistrzowskich oraz urządzeń i przyrządów chronometrycznych, w tym zegarków, kopert zegarków, budzików; dziazków do orzechów z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych, świeczników z metali szlachetnych, ich stopów lub platerowanych” należących do klas 14 oraz towarów „ze skóry i imitacji skóry” oraz „parasolek” należących do klasy 18.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędów w związku z zastosowaniem orzecznictwa dotyczącego trójwymiarowych znaków towarowych do niniejszej sprawy (przynajmniej w odniesieniu do większości towarów objętych spornym znakiem towarowym) a tym samym w związku z ustanowieniem wymogu jako standardu prawnego dla charakteru odróżniającego, by „FERMOIR S” „w sposób znaczący odbiegał od normy lub zwyczajów branżowych”, co stanowi wymóg trudniejszy do spełnienia od wymogu ogólnego (tj. „minimum charakteru odróżniającego”).